

Душко Радовић

КАКО СУ ПОСТАЛЕ РУЖНЕ РЕЧИ

Лица:

ПРИНЦЕЗА
ДАДИЉА
ЛЕОПОЛД
МАРГАРИТА
ОФИЦИР
БАРНАБАС
КЛАУДИЈЕ
ПРИПОВЕДАЧ

(Харфа).

ПРИПОВЕДАЧ (преко музике): Ви, децо, знате шта су то принцезе. Принцезе целог дана иду у новим хаљинама, а тати и мами говоре „Ви“. Њихови очеви су краљеви, а мајке су им краљице.

(Краћи мотив харфе).

(Преко музике). Сеђаше једном тако принцеза Кристина, кћи Ричардова. У крилу јој вез, у десној руци златна игла. У иглу уденут златан конач.

Кристина везе златног голуба на јастуку краља Ричарда. Ричард се храни медвеђим месом и сања страшне снове: аждаје и октопоре.

Кристина му је кћи. Она га воли. Она везе голуба на његовом јастуку да лепо сања.

... Усред тих лепих златних мисли принцеза се убоде на иглу!

(Оштар глисандо на харфи. Музика престаје).

ПРИНЦЕЗА: Ох, ти мала шашава игло!... Шашава! Шашава!

ДАДИЉА (запрепашћено): Принцезо!?

ПРИНЦЕЗА (збуњено): Мадам! Ова је игла шашава, мадам!

ДАДИЉА: Каква реч, принцезо?!... Каква страшна реч?!

ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам ...

ДАДИЉА: Недостојна једног племенитог створења!

ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам ...

ДАДИЉА: Од таквих ружних речи и зидови се стиде!

ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам .. .

ДАДИЉА: Кћери Ричардова, поверите својој дадиљи — колико у свом срцу носите ту ружну реч?

ПРИНЦЕЗА: Три недеље, мадам.

ДАДИЉА: Колико пута сте је ставили у уста, дете моје?

ПРИНЦЕЗА: Колико пута сам се убола, мадам.

ДАДИЉА: Реците ми, принцезо, да то није било често ...

ПРИНЦЕЗА: Не могу вам то рећи, мадам. Ја нисам вешта са иглом.

ДАДИЉА: Принцезо! Ви такву реч нисте могли измислити у својој малој златној глави? ...

ПРИНЦЕЗА: Нисам, мадам.

ДАДИЉА: Неко је унео у двор ту ружну, прљаву реч.

ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам.

ДАДИЉА: Неко је дозволио себи да у вашем присуству употреби најружнију од свих речи

...

ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам.

ДАДИЉА: Принцезо, тако вам очеве круне, поверите ми његово име!

ПРИНЦЕЗА: То је мој брат, мадам.. . мали Леополд.

ДАДИЉА: Леополд?!.. . Па Леополду је тек шест година?!

ПРИНЦЕЗА: Свеједно, мадам. Леополд је бистар.

ДАДИЉА: Он је бистар, принцезо, али не толико да би могао да измишља ружне речи.

ПРИНЦЕЗА: Али он је то рекао.

ДАДИЉА: Када је рекао?
ПРИНЦЕЗА: Пре три недеље, мадам. Био је код мене у соби и рекао је.
ДАДИЉА: Тако мали и племенит, а тако ружна реч ...
ПРИНЦЕЗА: Мадам, Леополд је сео на иглу.
ДАДИЉА: Сео је на иглу?
ПРИНЦЕЗА: Да, мадам... Сео је на иглу и то га је заболело ...
ДАДИЉА: Игла је била на столици?!
ПРИНЦЕЗА: Јесте, мадам... Он је мени украо птицу ...
ДАДИЉА: И ви сте му ставили иглу на столицу?
ПРИНЦЕЗА: Јесам, мадам. Ја нисам знала да ће он говорити ружне речи.
ДАДИЉА: Не можемо замислити да се у тој малој глави родила тако ружна реч.
ПРИНЦЕЗА: Не, мадам. Њега је само јако заболело.
ДАДИЉА: А где је сада ваш брат?
ПРИНЦЕЗА: У својој соби, мадам.
(Музички прелаз).
ДАДИЉА: Леополде, ви сте мали?
ЛЕОПОЛД: Нисам. Ја нећу да будем мали.
ДАДИЉА: Ви сте наш мали принц...
ЛЕОПОЛД: Нисам. Ја сам већ скоро велики.
ДАДИЉА: Не, Леополде. Велики мушкарци су друкчији.
ЛЕОПОЛД: Какви су?
ДАДИЉА: Велики мушкарци имају мачеве ...
ЛЕОПОЛД: Па и ја имам мач!
ДАДИЉА: Добро... Али велики мушкарци јашу коње ...
ЛЕОПОЛД: И ја могу да јашем коња.
ДАДИЉА: Велики мушкарци говоре ружне речи.
ЛЕОПОЛД: И ја говорим ружне речи.
ДАДИЉА: Не, Леополде, ви сте мали. Ви не можете знати ружне речи.
ЛЕОПОЛД: Ја знам. Зато што сам велики.
ДАДИЉА: Не, не ...
ЛЕОПОЛД: Знам и знам. Ево сад ћу да ти кажем. Само дођи овде, да нико не чује ...
(Шапуће).
ДАДИЉА: Леополде?! Госпoде!... Принче, тако вам очеве круне, морате ми одмах рећи од кога сте чули ту ружну реч!
ЛЕОПОЛД: А шта ћеш ми дати?
ДАДИЉА: Леополде, ја вас преклињем ...
ЛЕОПОЛД: Мораш ми прво нешто дати . . .
ДАДИЉА: Донећу вам бич из штале...
ЛЕОПОЛД: А ако не донесеш?
ДАДИЉА: Донећу... Принче, преклињем вас!
ЛЕОПОЛД: Ако хоћеш да чујеш ту ружну реч, онда однеси у кухињу живог миша... и онда ћеш је чути. Као ја ...
ДАДИЉА: Од кога?
ЛЕОПОЛД: Онда ћеш видети од кога!
(Музички мотив).
ПРИПОВЕДАЧ: Дадиља узрујана отрчи у дворску канцеларију. У канцеларији напише налог да се ухвати први живи миш који помоли њушку и да се затим пусти у кухињу међу куварице. Чувар дворског печата удари велики црвени печат. Ухватише миша и пустише га у кухињу.
(Оштар глисандо па харфи).
МАРГАРИТА: Јууу, шашави мишу, шашави, шашави, шашави ...
ОФИЦИР: Маргарита!
МАРГАРИТА: Ваша светлости ...
ОФИЦИР: Сиђите са столице, Маргарита!
МАРГАРИТА: Нека, молим, прво склоните тог шашавог миша!...
ОФИЦИР: У име краља, сиђите са столице!
МАРГАРИТА: Зашто у име краља? Шта сам учинила?
ОФИЦИР: Назвали сте тог миша ружним именом.
МАРГАРИТА: Ја нисам знала да је он краљевски миш ...

ОФИЦИР: Сиђите одмах са столице!

МАРГАРИТА: Ево, сишла сам!

ОФИЦИР: Маргарита, мтлн није био краљевски. Ви сте употребили ружну реч...

МАРГАРИТА: Какву ружну реч!?

ОФИЦИР: Ви добро знате, Маргарита, која је то ружна реч.

МАРГАРИТА: Ја сам рекла мишу да је шашав.

ОФИЦИР: Јесте, Маргарита. А на двору његовог величанства не могу се говорити тако ружне речи.

МАРГАРИТА: Зар се ни мишу не могу говорити?

ОФИЦИР: Ни мишу, Маргарита!

МАРГАРИТА: Али то је мала реч?

ОФИЦИР: Мала је, али ружна.

МАРГАРИТА: Сада ћете ме сигурно обесити?

ОФИЦИР: Јесте, Маргарита. Постоји краљевски указ да се обеси оно прљаво лице које је измислило ту ружну реч.

МАРГАРИТА: Господине, ја вас молим да ме не обесите!

ОФИЦИР: Можемо и да вас не обесимо, Маргарита. Реците — од кога сте чули ту ружну реч и обесићемо неког другог.

МАРГАРИТА: Ако нећете да ме обесите, ја ћу вам рећи од кога сам је чула ...

ОФИЦИР: Говорите!

МАРГАРИТА: Само да се сетим ...

ОФИЦИР: Немате времена, Маргарита. Сутра ћемо вас обесити.

МАРГАРИТА: Имам времена. Ја ћу се одмах сетити.

ОФИЦИР: Сетите се... Неко вам је морао рећи ту ружну реч... Вероватно неки невоспитани мушкарац?

МАРГАРИТА: Мушкарац? ... Јесте, био је мушкарац. Знам да је био мушкарац.

ОФИЦИР: Говорите!

МАРГАРИТА: Био је мушкарац и био је коњушар...

ОФИЦИР: Наш, краљевски?

МАРГАРИТА: Јесте!

ОФИЦИР: Камило?

МАРГАРИТА: Не.

ОФИЦИР: Блек?

МАРГАРИТА: Не.

ОФИЦИР: Себастијан?

МАРГАРИТА: Није ...

ОФИЦИР: Стари Барнабас?

МАРГАРИТА: Јесте, он је био ... Али молим да и њега не обесите.

ОФИЦИР: Можете ли се сетити, Маргарита, када је Барнабас изговорио ту ружну реч?

МАРГАРИТА: Ја вас молим да га не обесите... а он је изговорио ту реч кад му је изгорела штала, и пола коња.

(Кратак музички мотив).

ПРИПОВЕДАЧ: И краљеви људи одоше у краљевску шталу, коњушару Барнабасу. Тражили су кога да обесе због те ружне и прљаве мале речи...

(Крај музичког мотива).

ОФИЦИР: Барнабасе!... Барнабасе!

ГЛАС: Он слабо чује, господине.

ОФИЦИР: Ехеј, Барнабасоооове!... Немој да ти сабљом прочачкамо уши!

БАРНАБАС: Да, да... сабљом, разумем.

ОФИЦИР: Слушај добро: је ли теби једне зиме изгорела штала и пола коња?

БАРНАБАС: Нема шта, горело је ...

ОФИЦИР: Сети се, Барнабасе, да ли си тада говорио какве ружне речи?

БАРНАБАС: Нема шта, говорио сам... Колико сам их знао, толико сам и говорио.

ОФИЦИР: Колико ружних речи, Барнабасе?

БАРНАБАС: Нема шта, и није их било много — једна ... али папрена . . .

ОФИЦИР: Добро је, Барнабасе, хвала. То нам је требало. А сад ћемо да те обесимо.

БАРНАБАС: Аха.

ОФИЦИР: Разумеш ли — да те обесимо.

БАРНАБАС: Нема шта — да ме обесите, разумем.

ОФИЦИР: Јесте, Барнабасе. У име краља Ричарда бићеш обешен зато што си измислио ту ружну, прљаву реч.

БАРНАБАС: Нема шта, добро је срочено ... Него, господине, ми радимо с коњима а коњи су вам погане животиње ... Једном ме је један звекнуо по зубима... Не може се коњу лепим речима.

ОФИЦИР: Не, Барнабасе, на двору краља Ричарда никада и никоме се неће говорити ружне речи.

БАРНАБАС: Да, да... А осим тога изгорела ми је штала и пола коња, а онда вам, нема шта, сама дође таква реч ...

ОФИЦИР: Спреми се, Барнабасе. Некога морамо да обесимо. Такав је указ.

БАРНАБАС: Аха. Разумем. Таква вам је слу-жба.

ОФИЦИР: Није служба, Барнабасе. Указ је такав.

БАРНАБАС: Нема шта, оглувео сам начисто... А када бисте ви то мене вешали?

ОФИЦИР: Сутра рано.

БАРНАБАС: Може, нема шта ... Да ... А да ли бисте ви мени дали написмено тај указ, да оставим унуцима? ... Неће им после нико веровати да је и њихов деда Барнабас ушао у краљевски указ!

ОФИЦИР: Слушај, Барнабасе. У том указу нема твог имена. Тамо стоји: да се одмах обеси оно лице које је на двору измислило ружну реч.

БАРНАБАС: Разумем. То значи, могао би бити и неко други. .. ја тако разумем.

ОФИЦИР: Онај који је измислио ту реч.

БАРНАБАС: Онда бих вам ја, господине, рекао да идете на обалу Мена. На тој обали има светионик .. У том светионику вам је неки Клаудије. Он се свађа са ветровима и измишља те ружне речи... Заслужио је двапут да га вешате, нема шта ...

ОФИЦИР: Ми ћемо, Барнабасе, обесити онога ко је измислио ту реч ...

БАРНАБАС: Он је измислио, господине... Такав му је посао — ништа да не ради већ да се свађа . . . Да ...

ОФИЦИР: Добро, Барнабасе, па откуда онда теби та реч?

БАРНАБАС: То вам је тако, господине: кад вас коњ звекне по зубима — треба вам таква нека реч ... А коњушар је глуп да сам нешто измисли, нема шта... И онда ја то чујем од тог Клаудија и кажем: баш

ОФИЦИР: И где кажеш да тражимо тог Клаудија?

БАРНАБАС: На обали Мена, господине. Тамо вам је светионик ... Поздравите га. (Музички мотив).

ПРИПОВЕДАЧ (преко музике): Пођу сад краљеви људи да траже обалу Мена и светионичара по имену Клаудија. Нису га дуго тражили. Како се приближе реци, чују где ветар носи и расипа по обали ружне речи...

(Музички мотив претапа се у фијукање ветра и шум реке. Екстеријер).

КЛАУДИЈЕ (виче): Шашавииии .. . Шашавило шашави, доста је. Доста си се шашавио!...

ОФИЦИР: Клаудије!

КЛАУДИЈЕ: Рашашавио се, чујеш ли — рашашавио сеее!

ОФИЦИР: Хееј, Клаудије!

КЛАУДИЈЕ: Ко је то?

ОФИЦИР: Краљеви људи.

КЛАУДИЈЕ: Кога краља?

ОФИЦИР: Краља Ричарда. Твог и нашег краља ...

КЛАУДИЈЕ: Тако је.

ОФИЦИР: Слушај, Клаудије, какве ти то ружне речи расипаш са светионика?

КЛАУДИЈЕ: То се ја са ветром препирем.

ОФИЦИР: Али зашто ружним речима?

КЛАУДИЈЕ: Гаси ми лулу већ тридесет година .. . Може му се рећи што и свињи ...

ОФИЦИР: Слушај, Клаудије. Њгје лепо говорити ружне речи .. .

КЛАУДИЈЕ: Гаси ми лулу, господине .. .

ОФИЦИР: Постоји краљевски указ, Клаудије, да се сместа обеси онај ко измишља и протура недозвољене речи.

КЛАУДИЈЕ: Аха. Значи, има неке речи које више нису дозвољене.

ОФИЦИР: Нису дозвољене ружне речи.

КЛАУДИЈЕ: И како ви цените то што сам ја викао ветру?

ОФИЦИР: Ружно је и прљаво, Клаудије.

КЛАУДИЈЕ: Може бити ... И шта сте оно још рекли?
ОФИЦИР: Рекли смо да те обесимо!
КЛАУДИЈЕ: Тако ваљда пише у том указу?
ОФИЦИР: Тако је, Клаудије. Обесити сместа оног ко је измислио ружну реч.
КЛАУДИЈЕ: Неко се, значи, стара за речи?
ОФИЦИР: Јесте, Клаудије. Ружне речи множе се и скачу као буве. Једна се увукла и у краљевски двор.
КЛАУДИЈЕ: Чак тамо?
ОФИЦИР: Чак тамо ... И то је пошла одавде, са твог светионика!
КЛАУДИЈЕ: Свашта, господине. Никад не бих помислио!... И шта сте оно још рекли, поново сам заборавио?
ОФИЦИР: Морамо те обесити, то смо рекли ... Зато што си измислио ружну реч.
КЛАУДИЈЕ: Тако је. Што сам измислио ружну реч ...
ОФИЦИР: Ако си је ти измислио?
КЛАУДИЈЕ: Добро, господине. А сад ми реците: ако је нисам измислио ја — кога бисте онда вешали?
ОФИЦИР: Мораш нам рећи, Клаудије, од кога си чуо ту ружну реч. Омислио...
КЛАУДИЈЕ: Рачунајте да сам је ја измислио. Друкчије не би могло бити.
ОФИЦИР: Обесићемо те, Клаудије, ако је тако!
КЛАУДИЈЕ: Тако је, гооподине!...
ОФИЦИР (мења глас): У име његовог величанства краља Ричарда, а на основу краљевског указа, Клаудије, светионичар са обале Мена, лишава се слободе и осуђује на смрт вешањем. Пресуда ће бити извршена... Који је данас дан?
КЛАУДИЈЕ: Петак, господине,
ОФИЦИР: Нисам тебе питао, Клаудије!
КЛАУДИЈЕ: Свеједно је петак.
ОФИЦИР: Лишен си слободе, Клаудије, и немаш права да говориш!... Који је данас дан?

ГЛАС: Петак, господине!
ОФИЦИР: ... Пресуда ће бити извршена у суботу, трећег марта 1762. године у 10 часова на мосту Великог лава!
(Добоши).
ПРИПОВЕДАЧ: ... Ето, децо, тако је било. Везали су Клаудију руке, бацили га на коња и одвели у тамницу. Да га обесе — зато што је измислио ружну реч и зато што је та реч као бува одскакутала чак до краљевог двора: од светионичара Клаудија до коњушара Барнабаса, од Барнабаса до краљевске куварице, од куварице до принца Леополда, и од принца Леополда до саме принцезе Кристине, лепе и миле, најлепше васпитане девојчице
...
И, ето, децо, прошло је данас, и данас је већ сутра и кад буде десет часова, обесиће Клаудија. Скупиће се много света на мосту Великог лава и свима ће им бити објашњено: да је до самог краљевског двора стигла ружна реч, да је ту реч измислио светионичар Клаудије и да ће именованог Клаудија обесити за пример, да нико више не измишља и не говори ружне речи.
(Добоши и жагор масе).
... Девет часова и педесет минута — десет до десет! Клаудије, који је измислио ружну реч, налази се под вешалима.
(Добош јако).
ОФИЦИР (накашље се): Због тога што је измислио и протурио ружну реч и пошто је признао кривицу, светионичар Клаудије са обале Мена осуђен је на смрт вешањем!
... Овим се даје на знање куварицама, коњушарима, светионичарима и осталим простим лицима да забораве ружне речи и да не измишљају нове, јер ће сви редом свршити на вешалима!
(Маса: Оооо!) (Добоши)... Клаудије, јеси ли спреман?
КЛАУДИЈЕ: Колико је сати, господине?
ОФИЦИР: Још седам минута до десет.
КЛАУДИЈЕ: Спреман еам, господине ... Да се не провали мост, господине, много је света?!
(Добоши).
ОФИЦИР: Пре него што буде обешен, осуђени Клаудије има право на последњу жељу. По

члану 23. Закона о неприродним смртима...

(Маса: Оооо!)

... Осуђени Клаудије, обраћам се теби!... Слушај ме пажљиво! Пре него што будеш обешен, милошћу краљевских закона, биће ти испуњена последња жеља!...

КЛАУДИЈЕ: Хвала вам, господине ...

ОФИЦИР: Можеш појести и попити шта хоћеш... Можеш написати писмо. Можеш пушити ... Можеш сести и одморити се ...

КЛАУДИЈЕ: Врло сте љубазни, господине.

ОФИЦИР: Оптужени Клаудије, саопшти нам своју последњу жељу!

(Добоши).

КЛАУДИЈЕ: Колико је сати, господине?

ОФИЦИР: Још четири минута ...

КЛАУДИЈЕ: Дакле, овако... Жеља ми је да видим краља Ричарда! (Маса: Ооооо!) ... Ако је будан и ако још има свог старог коња, могао би стићи пре десет, то јест пре него омрсим конопац!

(Маса: Ооооо!)

ОФИЦИР: Клаудије, жеља ти је глупа!...

КЛАУДИЈЕ (кроз зубе): Може бити...

ОФИЦИР: ... То није жеља за осуђеника који ће кроз неколико минута висити на конопцу!... Ја ти саветујем да промениш жељу!...

КЛАУДИЈЕ: Морам вам признати, господине, ја сам први пут под вешалима, а прост сам... ветар ми је продувао мозак с обе стране... Међутим, било би ми веома корисно да видим краља Ричарда...

ОФИЦИР: Дрзак си, Клаудије... Да ниси под вешалима — бацио бих те у тамницу...

КЛАУДИЈЕ: Колико је сати, господине?

ОФИЦИР: Још три минута!

КЛАУДИЈЕ: Прилично је касно ...

ОФИЦИР: Губимо време, Клаудије ... Говори, имаш ли какву паметну, разумну жељу?

КЛАУДИЈЕ: Ви сте млади, господине, и нећете се сетити... Пре тридесет година одронила се обала Мена ... Једне ноћи... Расушила се земља, три месеца није било кише... У дубоку воду пао је коњ... У оно време било је добрих коња ... Јаких, мудрих ... Да, господине. Али је тада и Мен био јак и бесан... Диваљ, господине, као вепар!... Била је ноћ ... што коњима баш не одговара...

ОФИЦИР: Пожури, Клаудије, закаснићемо ...

КЛАУДИЈЕ: Одмах, господине... Била је, дакле, ноћ, а Мен је дохватио коња и понео га према вировима... Заборавио сам да кажем: на коњу је био коњаник и то нико други, господине, него наш краљ Ричард!

(Маса: Оооо!)

А шта је краљ за једну дивљу и глупу реку? Ништа!... И не може се замерити ништа тој великој и слепој води.. . Те вам реке имају или неке своје краљеве или никад нису чуле за краља!

(Маса: Оооо!)

Да, господине... А и краљ, да извините, кад се нађе у дивљој води, није више краљ ... него се врти као сламка или као стара ципела...

ОФИЦИР: Дрзак си, Клаудије ...

КЛАУДИЈЕ: ... Још мало, господине ... Колико је сати?

ОФИЦИР: Близу смо... Још два минута!

КЛАУДИЈЕ: Кратка је ово прича, господине... Дакле, дави се наш краљ Ричард на свом коњу у вировима Мена... Дошла му хладна вода до браде... Да плива не може, у оном краљевском оделу... Тако је, господине ... Сиромаси и гоља би и испливао ... Али на краљу су вам чизме и кабаница и два пуда злата... И шта ће краљ? Почне викати... Кад је већ краљ — жао му је умрети... Запомаже краљ, али је пуста обала Мена... Само мој светионик!... И тако вам, господине, дође да ће прост и глуп Клаудије спасти краља Ричарда!

ОФИЦИР: Лажеш, лопове!

КЛАУДИЈЕ: Не лажем господине!... Краљ је жив, а да ја лажем, досада би га појеле рибе, ракови и ...

ОФИЦИР: И?

КЛАУДИЈЕ: ... И пужеви, господине! Пужеви би појели краља!

(Маса: Оооо!)

... Чујем ја — нешто цвили, да простите — као пас или просјак ... Истрчим на обалу ... Оно опет цвили ... Али цвили из воде... Видим, Мен ће опет некога прогутати!... Скочим у чамац и завеслам... Још не знам ко се кува у тој чорби . . . Давила се свакојака багра, али краљева никад није било... И тек, да простите, кад потегнем да га увучем у чамац, видим да је нешто велико и златно ...

(Добоши).

ОФИЦИР: Још минут, Клаудије!

КЛАУДИЈЕ: ... Стићи ћу, господине ... Спасем га, а још не знам да је краљ. Сад свеједно, мислим се, мора се поступити по пропису... Подигнем му ноге и нагазим га... овде, под ребра ... Истече вода, она из њега... много воде и свакојаке прљавштине ... И он отвори очи!... Искобељао си се, кажем му ја, а он само гледа... у мене па у ону велику воду... Не верује или не разуме ... Однесем га у светионик, пресвучем ... скинем му оне чизме и оно злато... сипам му рума, покријем га ћебетом... и још га ништа не питам...(Добоши).(Виче да надјача добоше):... Да, господине ... Не питам ништа... А кад је било пред зору, подиже се он са постеље, дохвати свећу, принесе је да ме, ваљда, боље погледа и викну: „Јеси ли ме ти спасао из ове шашаве воде"? (Маса: Оооо!) (Добоши све јаче).

(Виче): Да, господине, баш тако: из ове шашаве воде!!! А ја кажем: Ја сам!... А он каже: А знаш ли кога си спасао? ... А ја кажем: не знам!... А он каже: спасао си краља! Краља Ричарда, шашава будало!...(Маса: Оооо!) ... А ја се сагнем да се поклоним краљу, а он ме, да простите, поткачи ногом ту негде испод леђа. — „Стани, каже, шашави, ја ћу се теби поклонити!"

(Добоши).

(Уморно) каже: Ја ћу се теби поклонити, јер си ми спасао живот! И поклатио се, господине... Пре тридесет година... Оставио ми златник велики као тигањ ... Што није било рђаво... и ту реч, што је, као што се види, испало рђаво... Прилично рђаво ...

(Пауза). ... Колико је сати, господине? ... Је ли време?

(Сат почиње да откуцава): Кажем вам, то са том речи испало је рђаво... И тако је ја од тог дана почнем надевати ветровима што дувају на обали Мена . . . Осам . . . девет . . . десет ... десет, господине.... Време је ...(Добоши јако).

ПРИПОВЕДАЧ (преко добоша): Како је чудна ова прича о ружним речима!... Појавила се једна ружна реч, доскакутала као бува на сам двор! Принцеза је чула од малог принца, мали принц од куварице, куварица од коњушара, а коњушар од светионичара Клаудија!...

И кад је због тога требало да обесе Клаудија, открило се да је он ту реч први пут чуо од самог краља Ричарда!

Да ли су обесили Клаудија?

Нису! Нису могли! Није Клаудије измислио ружну реч!

Да ли су обесили краља Ричарда?

Не. Зашто да га обесе? Он је био краљ, а осим тога био је, вероватно, много љут на реку Мен и на обалу која се одронила!

(Музика).

К Р А Ј